

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ



HN οικογένεια τοῦ "Ενεα Ματία τή θάραινε μιὰ μεγάλη κατάρα. "Ολας τ' ἀρσενικός παιδία του είχαν μεγάλωσει μὲν χήλια θάσαια γιὰ νὰ πεθάνουν πρὶν ἀκόμη χρονῖν τὴν οὐζυγική εύτυχία. Πρῶτος δὲ Πάστος, κρεμάστηκε ἀπὸ ἔνα δέντρο τοῦ κήπου. "Εκεῖ τὸν θρήνης, μὲ τὴν ὄντατολή τοῦ ἡλιου, δὲ πατέρας του. "Αφορεῖ κάτω τὴν ἀξίνα του κύπτασε μὲν μάτιο τρέλλου τὸν πεθαμένο γυνιὸν του κι' ἀνατρίχισε. Νόμισε δὲ τὰ μελανιασμένα χεῖλα του είχαν ψιθυρίσει:

"Ο Τζιοβάνι Μαλαστίν εκδίκειται!

Κι' ἀλλήθεια, δὲ Πάστο δὲν είχε κανένα λόγο γιὰ νὰ κρεμαστῇ. Είχε πάρει τὸ διπλώμα του, ήταν διωριμένος πρώτος μηχανικός πόλεως τοῦ Αλμπέρτο Κόρος κι' εἶχε μιὰ πολὺ διωριφή φίλη πού τὸν ἀγάπασε. Καὶ νά τώρα ξαφνικά πού δὲ πατέρας του τὸν εύρισκε κρεμασμένο.

Χωρὶς νά χύση οὕτη ένα δάκρυ, τὸν πῆρε στὸν ἀγκαλιά του, ἔκουψε μὲν τὸ κλαδεύτηρι του τὸ τενωμένο σχοινὶ καὶ κατέποι μὲν ἔνα στεναγμό, τὸν ξάπλωσε στὴ χλόη. "Υστερά κάθησε δίπλα του καὶ τὸν κύττασε μὲν παράπονο. "Ενοιωθεί διώρα δὲτε είχε χάσει τὴ δύναμι του καὶ τὰ χρόνια του τὸν θάραιαν περισσότερο. Τὸ στίθιο του φύσουσκε ἀπὸ τὸν λυγμός.

Μά δὲ Πάστο δὲν ἀκούει τὰ μοιραίδια του. "Ηταν χλωρός, ἀκίνητος, ἔνα κομμάτι μάρμαρο. "Ο γέρος πέποις μ' ἀργύρῳ θῆμα ἔπειτα ἀπὸ λίγο στὸ σπίτι γιὰ νὰ φέρῃ τὸ θύλερό μύνημα. "Η γυναίκα του ζέσπασε σὲ κατάρες καὶ σὲ σπαραχτικές φωνές. Οι ὑπρέπεις κύττασε μὲν ἄνας τον ἄλιο μὲν φθόνο. Είχε γούστο να τοὺς ἐπιφέρει κι' αὐτοὺς τὸ ξελκήρισμα τῶν Ματία!...

"Ο Πάστο Ματία θάρτηκε ὥστόσ με κάθε μεγαλοπρέπεια. "Ολας καλὴ κοινωνία τῆς Νεάπολης ἀκλούθησε τὴν κηδεία του καὶ τὸν συλλαθεῖς ὡς τὸν οικογενειακὸν τους τάφο. "Ἀπὸ εὔνεια δὲν δέλησαν νὰ σχολίασουν τὸ λόγο γιὰ τὸν ὄποιο είχε κρεμαστή. Κι' ὑστερά δὲν πούλησε πολὺ παράδεξος δὲ θάνατος του. "Ο Πάστο Ματία είχε ἀποτύχει στὸ διαγωνισμό τὸν πολιτικὸν μηχανικῶν. "Ἐνας Μαλαστίν κατέσπειρε τὸν πολιτικό τοῦ καθηγητής νὰ τὸν στορρίψουν. Κι' δὲ Πάστο πούλησε πολὺ τὴν έπιτυχία τῆς καρριέρας που ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση, εἰδεῖ δὲν ήταν χαμένος κι' δὲν δέν μποροῦσε πάντα νὰ πατρεύτη τὴν Μπιάνκα. "Ἔτσι στὴν ἀπελπίσα του, κατέθηκε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ καὶ κρεμάστηκε καρριέρας χωρὶς νά γράψῃ διὸ όπως συνηθίζουν νά κάνουν δοσι αὐτοκτονοῦν.

"Ο Ενεα κι' ἦν γυναίκα του θυδιστήρια στὸ πένθος. Τὸ ἀλλα τρίτη ημέρα τους ὥστόσ προσπάθησαν νὰ τοὺς παραγορήσουν κι' ἀπέρευναν νά κάνουν λόγο γιὰ τὸν Πάστο.

Ξαφνικά, ἔνα χρόνο κατόπιν, δὲ Ερνέτος, δὲ δεύτερος γυνίος του, γυρίζοντας ἔνα δράδον μὲν τ' ὅλογό του ἀπὸ τὰ κτήματα, ἔπειτα στὴ βαθειά χαράδρα πού δρισκόταν ἀριστερά στὸ δρόμο καὶ σκοτιδηκε. Τὴν εἰδησι τὴν ἔφεραν στὸ σπίτι του μερικοὶ χωριάτες ποὺ τὸν είχαν συναντήσει. Τὸν εἶχαν δῆν νὰ τρέψῃ σὰν δαιμονιούμενος. Γ' ὅλογό του είχε ἀφηνιάσει κι' ἔθηγαζε ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα. Κάποιος πού θέλησε νά τὸ σταματήσῃ καὶ νὰ τὸν γυλιώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο κυλίστηκε μὲν θυμῷ στὸ δρόμο. Κι' δὲ Ερνέτος, δὲ δεύτερος γυνίος του "Ενεα Ματία χάθηκε στὸ δράδο.

Τὴν ἀλλη μέρα, ἔνας διμίος ἐργαστῶν προσπάθησε νὰ βρή τὸ πτῶμα του. Οι τοδικυροὶ χωριάτες δεμένοι μὲν σχοινιά κατέθηκαν στὴ βαθειά χαράδρα. Ματία δύμως ἔψασαν παντοῦ. Βρήκαν θέεσσα τὸ πτῶμα του ἀλλούς, ματὶ τὸ πτῶμα του "Ερνέτος είχε ἔξαφανισθή. Τρομο-

κρατημένοι κούνησαν τὰ σχοινιά γιὰ νὰ τοὺς ἀνεβάσουν ἀπάνω καὶ διηγήθηκαν δὲτε δὲτούχος "Ερνέτο είχε φαγωθῆ ἀπὸ τὸ στοιχεῖο τῆς χαράδρας.

Τότε ὁ τρὸς γυιὸς τοῦ Ματία, δὲ ιδίωσε δὲτε δέσουν σφιχτά ἀπὸ τὴ μέση μὲν τὰ μακρὰ σχοινιά. "Ο πατέρας του προστάθησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. "Ἐνας προσάσθημα τοῦ ἐλεγε δὲτε δὲν θά ξανάβλεπε τὸ γυιὸ του. Κι' ἀλλήθεια δὲ "Αντζέλο δὲν είχε τὸ πάσιον ἀκόμη στὴ μέση τῆς χαράδρας, ὅπαν ἀκόυστηκε ἔνα τόσο ὄγριο οὐρλιαστὸ δόστοι οἱ χωρικοὶ νομίζοντας δὲτε δὲν είναι τὸ στοιχεῖο τοῦ δράδου, παρήπτησαν τὸ σχοινὶ κι' δὲ "Αντζέλο σκοτώθηκε στὸ στόχο τῶν δράχων. Κι' ὅμως δὲ ίδιος δὲτούχος "Αντζέλο είχε σύγιει αὐτὴ τὴ παρασκήτικη κραυγὴ γιατὶ είχε ἀντικύρωσει τὸ παραμορφωμένο πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ κρέμεται καρφωμένο σ' ἔνα χοντρὸ κλαδί.

Ο "Ενεα Ματία περισσότερο πεθαμένος παρὰ ζωτανός, γύρισε στὸ σπίτι καὶ κλειδώθηκε στὸ δωματίο του. Δὲν θυγῆκε ἀπὸ κεῖ παρὰ μονάχα δὲτε ἐπέστρεψε δὲτεπτόρτος γυιὸς του ἀπὸ τὴ Φλωρεντία. Πέντε χρόνια δρισκόταν μακρυά τους κλεισμένος στὴ στρατιωτικὴ σχολή. Καὶ νά τώρα ποὺ δὲμορφόφεις "Άλμπερτο εἰχείθει πάλι στὴ Νάπολη τιμένος μὲ κομφότητας καὶ μ' ἔνα δόλχηρον δάστρο στὶς γαλαζίες ἐπομίδεις του. Ο "Ενεα Ματία τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μ' ὑπερφάνεια κι' ἔκλαψε πολύ, ἀδιαφορῶντας ποὺ ήταν μπροστά ἡ γυναίκα του κι' οι ὑπηρέτες.

"Απὸ ἑκείνη τὴ μέρα ἔσφιξέ πάλι ἡ χαρά στὸ σπίτι του Ματία. Ο "Άλμπερτο πού τὴν εύδημα του καὶ τὴν ἀφροτισά του δὲν δώσει καιούσιγες δυνάμεις στὸ πατέρα του ποὺ τὸν καμάρων μὲ τὴν διωροφή στὸλη του.

Μά δὲ Άλμπερτο δὲν ἔμοιας καθόλου μὲ τὸ ἄλλα δέξιοφια του. "Ηταν ἔνας ἐλεύνος χαρακτήρας. Πίσω ἀπὸ τὸ γέλιο του καὶ τὴν διωροφήν του ἔκρινε μιὰ καρδιὰ γεμάτη κακία. "Άδιαφορῶντας γιὰ τὶς οἰκονομικὲς στενοχώριες τοῦ πατέρα του, ἔδεινε στὶς χαρτοπαγίνιες τῆς Νεάπολης ἔνα σωρὸ λεφτά, γλεντούσε μ' ἔθιμες γυναίκες κι' υπέρτειας δέντρα στὸ πάροδο πρόσποτε γιὰ νὰ πάρῃ δόλλαρες ἀπὸ τὸ πατέρα του.

Μέσα σ' ἔνα μῆνα είχε σκορπήσει ἐκατό χιλιάδες λιρέττες! "Πετάει, χωρὶς καθόλου νὰ στενοχωρήθη, ἔρυγε γιὰ τὴ Ρώμη, όπου ἔμενε τὸ σύνταγμα στὸ ὅποιο ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῇ. Πέρασσαν ἀκόμη λίγοι μῆνες. Ο "Ενεα Ματία έλασε ἔνα γράμμα πού τὸν ἀνήγαγε. "Ο γυιὸς του, κινδύνευε σὲ κατάστροφη. Είχε χάσει ἔνα μεγάλο ποσό στὰ χαρτοπαγίνια τῆς Ρώμης κι' ἀν δὲν θέλησε πολλά πλήρωμα στὴν δριμεύη προσθεσίας δέντρα γυναίκες κι' υπέρτειας. Ο πατέρας του θύμωσε καὶ σκέφτηκε νά τὸν ἀποκλωρώσῃ. Μά ἡ σκέψι δὲτε δὲν έχασε κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸ γυιὸ του, τὸν τελευταῖο, τὸν ἔστρωντας στὴν ἀντηρικάση. Χωρὶς νά ξέρει τί κάνει, πούλησε τὸ κτήματά του καὶ τοῦ ἔστειλε τὸ ποσόν ποὺ τὸν ἔζήτησε. Ο "Άλμπερτο είχε σωθῆ. Ο Ματία είχε γυνάσσει. Νόμιζε δὲτε είχε γλυτώσει αὐτὸν τὸ πασίδι του ἀπὸ τὴν κατάσταση του τζιοβάνη Μαλαστίν.

Δὲν πέρασσαν δύμως οὗτε τρεις μῆνες, δὲτε ἔνα γράμμα πού συνταγματάρχη τοῦ "Άλμπερτο, τὸν ἀνήγαγε μὲ λίγα σοδαρά λόγια, δὲτε δὲν γιούς του είχε σκοτώθηκε αὐτὸν τὸ πασίδι του ἀπὸ πατέρες στὰ τελευταῖα γυναίκας.

"Ο "Ενεα Ματία λιποθύμησε ἀπὸ τὸν πόνο του. "Ενοιωθεί, δὲτε δύλες δὲν θυμῷ στρέψει. "Ηταν κατεστραμμένος δὲν είχε λεφτά κι' είχε ἔσοδεψει ἀκόμη καὶ τὴν προΐκα τῆς κόρης του τῆς Μαργαρίτας γιὰ νὰ σωστὴ τὸν Άλμπερτο. Κι' δὲ, αὐτὰ είχαν πάει χαμένα, ἔτσι, μ' ἔνα τυχαίο δυστύχημα. "Ο Ματία δέν είχε δύμως ἀκόμη ἀπλεπισθῆ. "Αν μποροῦσε τούλαχιστον νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του, θά γιλύτωντας ἀπὸ τὶς τύεις καὶ τὶς στενές είλε την. σελ. 852)



-Είνε δράρωστο ; ρώτησε, σκύθουσας πάνω ἀπὸ τὸ μάρο.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 816)

νοχώριες. Τόν πείραζε τὸ θλιμμένο θλέψια τῆς κ' ἡ σιωπή της. Γ' αὐτὸς ἀκούσεις μὲν ἐχεχριστὴ εὐχαριστησί, βύστερ' ἀπὸ λίγο καὶ ρὸ τὴ Μαργαρίτα νά τοῦ λέπη.

—Πατέα, δ' Ἀντένιο Μουτσινό ζήτησε νά μὲ κάνη γυναῖκα του. Μήν ἀρνηθῆς νά δώσης τὴ συγκατάθεσι σου γιά τὸ γάμο μου. 'Αγαπῶ πάρα πολὺ τὸν Ἀντένιο.

Κ' ὁ Ματία δὲν χάλασε τὸ χαττῆρι τῆς κόρης του. Μά αὐτὸς ὁ γάμορφος δὲν ἔγινε ποτὲ. 'Ο ύπουφιος γαμπρὸς ὅταν ἔμασε δὲν ἡ ώμορφη Μαργαρίτα δὲν εἰχει καθόλου προκά, τὴν ἐγκατέλεψε κι ἔξαφανίστηκε κ' ἡ κόρη τοῦ Ματία πλήρης μὲ τὴ σειρὰ τῆς τὸ φόρο στὸν αὐτὸν. Σκοτάθηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοήθειο τῆς. 'Επειτα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάρο ἡ γυναῖκα τοῦ Ματία. Κ' ὁ γέρος Ναπολίτανος ἔμεινε μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμο. Δὲν μποροῦσε πειλὰ νά ζήσῃ στὴ Νάπολι. Φωτώχος, δυστυχιμένος, ἀνέβη στὴν τρίτη θεοῦ ἑνὸς τράπου που πλήγαινε στὴ Ρώμη. Διπλὰ τοῦ είχε καθίσει μιὰ γρηγορία που κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἔνα μαρό. 'Ο Ματ' α τ' ἄκουγε ποὺ ἔκλαιγε καὶ σπαράζοταν ἡ καρδιά του.

—Ἐν! ἀρρωστο; τὴν ρώτησε, σκύθηντας πάνω ἀπὸ τὸ μαρό.

—Οχι, ζητάω νά τὴ μητέρα του. Εἰν! ώρα νά τὸ θηλάσση. Θα εἰχετε τὴν καλωσότη νά τὸ κρατήσετε μιὰ στιγμή νά πάσω νά τὴ φωτάξω στὸ διπλάνον θαγόνι;

Ο γέρος Ματία πήρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξαφνικά ἀρχίσε νά κλαίει. 'Ολ' ή ζωὶ του περινούσε τώρα σὸν κινηταρογραφικὴ τανίνις ἀπὸ τὸ μωαλό του. Θυμόταν τὰ παιδιά του, τὴν εύνυχιμένην ζωὴ του, τὶς στενοχωρίες του κι ἔκλαιγε κρατῶντας τὸ ζένο παιδί. Δὲν εἰδε τὶς δυο γυναῖκες που είχαν μῆτρα στὸ θαγόνι. Δὲν κατάλαβε ποὺ πήραν μὲ φόρο τὸ μαρό ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, νομίζοντας δὲν ἥταν κανένας παραδείνονς τρελλός. Καὶ σὲ μὰ ποτὶγμή ἔνοντας νά πινετάνησαν ἡ μαντονή του διπλὰ τὴ λύτη καὶ κυλιστήκει κατασγής νεκρὸς ἀνάμεοσα στὶς ἀποσκευές καὶ στὰ παταράτα ταξειδιώτων.

Ο Τζιοβάνι Μαλασπινής ἔγινε ἐκδικηθῆ. Εἶχε ξεκληρίσει τὴν οἰκογένεια τοῦ Ματία, τοῦ ἀνθρώπου, δ' ὅποιος τὸν εἰχε καταλαβαίνει γιατὶ δέν μποροῦσε νά τοῦ πληρώσῃ τὰ χρέα του, διδασκαλώντας δὲν τὰ παιδιά του θά πέθαιναν ἀπὸ τὴν πενιά καὶ τὴ δυστυχία.

TZINO BENETSIANI

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 843)

καὶ μὲ άντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ τασαρικοῦ καθεστῶτα στὴ Ρωσία. 'Ο Κουτιέπωφ είχε γίνει δι πολεκίνυδος ἔχθρος τῆς Κομουνιστικῆς 'Επαναστάσεως.

Η «Γκεπεού» ἀποφάσισε τότε νά τὸν ἀπαγάγει;

Μιὰ μέρα, —πέρασαν πέντε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε, —δι στρατηγὸς Κουτιέπωφ, ἐνώ ἔθγανε ἀπὸ τὸ σπίτι του, σ' ἔνα ἔρημο δρόμο, δέχτηκε τὴν ἔπιθεσι μερικῶν ἀγνώστων, οἱ οποῖαι τὸν ἔθαλαν σ' ἔνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἔνα μέρος, που δὲν μπόρεσε μάρτυρα σήμερα νά μαθετῇ. Καὶ ἀπὸ τότε, κανές δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴ ζήνη τοῦ στρατηγοῦ!... Πολλοὶ ὑποστηρίζουν δὲν μετερέθη κρυφά στὴ Ρωσία καὶ δὲν δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς μπολεσίκους. Τίποτα, δικαίως, τὸ θετικό δὲν είναι γνωστὸ σχετικά μὲ τὴν τύχη τοῦ Κουτιέπωφ. Καὶ ίσως νά χρειαστή νά πάρουν πολλὰ ἀκόμα χρόνια για νά διευκρινισθῇ τὸ μυστήριο αὐτοῦ.

Η "ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ,,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 810)

δῆτα ἐνῶ λατρεύει τὰ σπόρι, κάνει γιανναστική καὶ ἀγαπάει τὸ ἱεταθόρ, ὑστόσιο, κάνει, δητι μαροφει γιά νά καλάστη δι, τα κερδεῖται ἀπ' αὐτά : Κανέντε, πάνει, ζεννιτάκει καὶ σκοτώνει τὸν ὄργανοντο της.

»Καὶ τώρα, γιά νά κλείσω αὐτὸ τὸ ἀρόθρο μου, θά σᾶς ὀμοιλογήσω κάτια : Είμαι βέβαιη δην κακαμά 'Αμερικανίδεν δὲν δ' ἀσολούσθητο τὶς σιμβολιστές μουν. Ή μάδα, διο τρελλή καὶ ἐπικύνητη καὶ δην είνε, ὑστόσιο δὲν πάται νά είνε μόδα. Η' αὐτὸν ἀποφασίσαμε τὴν θέσην τῆς 'Ελεσκής γιά τὴν κατάρρηση τῆς μόδας τὸν σταυρούτων ποδιώνα — τοῦ ἑνὸς ποδιοῦ δηραδή ποτε σ' ἀλλο — μὲ σπαστὸ νά συνηθίσουμε τὴν 'Αμερικανίδεν νά κάνη μόνον δη, είνε ὑπέλλημο γιά τὸν δργαστικὸ της. Κ' ἐλλαπίσης δητι νά τὸν καταρρησουμένο.

Ἄντον είνε τὸ 'επεισιούδατον ἀρριθο τῆς αὐλοσερες 'Εντν Γαλλντερ. «Ἄς ἐπαντισουε τοιιαστον δητι η Εδωντον δην ἀσολούσθητον τὶς συμβολιστές της, ἀφού καθὼν φαίνεται η 'Αμερικανίδεν δὲν πρόσειται νά δύσσουν κακαμά ομμασία στὰ λόγια της.

TZIAKOMO SARPTO

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΣΧΑ

Τ' Ηλθε τ' 'Αγιο Πάσχα, θλιβερὴ καρδιά.
Τὸ 'Χριστὸς 'Ανέστη πώλους τὰ παιδιά,
μὲ θωὴ μεγάλη.

Μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο τους, ἀπ' τὴ μαύρη γῆ,
τ' θυμὴ καὶ τὰ λούλουδα ἀκούσαν τὴ θωὴ¹
καὶ ξυπνοῦντε πάλι.

'Απ' τ' τὰ θλέφαρά τους τ' Απριλιοῦ ή δροσιά
διώχνει κάθε θύμος κι' ἀποκαμώσια
καὶ τὰ ξαναστάταινε.

Κι' ὁ γοργὸς διζεφυρός δλος μαργιοιλιά,
κλέφτει ἀπ' τὰ χειλάκια του μοσχέρα φυλιά
καὶ τὴν πλάσι ραΐνει,
Μέθυσαν τ' ἀπόδνια ἀπὸ τὴ μυρωδιά!
καὶ λαλοῦντ' ἀκούεις; — στὰ χωρά κλαδιά
γλυκερὰ τραγούδια..

'Εορτάζει 'Ανάστασι δηλη ἡ ἔξοχη,
κι' ἀπ' τὴν εύθυμη στους λάμπτον εύθυχῆ
διας καὶ τὰ μαμούθια.

Σύ, φτωχὴ καρδιά μου, διατὶ θαρεία
θλίβεσσα, θαμψένη, σὰν καλογρή,
ο' ἔμιο μοναστήρι;

Διατὶ στὸν Πλάστου σου τὴν ἀνάπτωνή
δὲν ξαναστήνεσαι νάθηγης στὴ ζωὴ
ποδνε πανηγύρι;

Μάνασα σου ή Φύσι, διές, λαμπροφορει!
Πέτα τὸ μαδύν σου πλέον τὸ θαρεύ,
τὴν μελαγχολία!

«Ανοιξε! λουλούδισε, σὰν τὴν πασαχ αλὶ ἀ
καὶ, σὰν τ' ἀδελφάκια σου, τὰ φαιδρά πουλιά,
ψάλλε μ' εύθυμια:

«Οποιος δλο σκύθει θλιβερά στὴ γῆ,
θρίσκει μέσ' στοὺς τάφους τὴν παληὰ σιγή,

«Οποιος κάμει 'Ανάστασι, θλέπει στ' ἀφηλά,
γιά τὴν εύθυχία του νά χαμογελά,
μιὰ καινούργια ἐπίδια!

Γ. M. BIZYHNOS

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πάει δι θοσκός εἰς τὸ χορό²
καὶ βάζει ρούχη γιοτρέρο
γευμάτο ἀπὸ στολίδια.

Κάπτω στὴ λεύκα τὴν ψηλή,
χορεύουσι διοι σὸν τρελλοῖ.

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, λά, ρά, λά!

Βαρύσουν τὰ παιγνίδια.

Κεῖ ποὺ γυρίζει τὸ χορό,
διν' ἔνα σπράνιου γερό
σε μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

Τὸ κοπέλλοδι χορεύτο,
τοῦ λέει : «Παιδι μου, είσαι
(κουτό!)»

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, λά, ρά, λά!

«Έσαι γεμάτο τρέλλες».

Σὰν διστραπή δλοι προδοῦν,
χορεύουσε καὶ τραγούδουν,
πετούνε τὰ μαντήλια!

Γίνονται κόκκινοι, πυρροί,
καθεὶς ζητ' τ' τὴ λυγερή,
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!

Τρά, λά, ρά, λά, λά, λά, ρά, λά!

Τὰ κοραλλένια χειλί!

—Τοῦ ἀδελφοῦ μου θά τὸ πῶ!

—Ψυχή μου, σώπατ! Σ' όχιστω!

Γυναίκα θά σε πάρω,
Κρυφήτκανε σὲ μά μεριά,
κι' ἀκούγαντες ἀπὸ μακριά.

Τρά, λά, ρά, λά, λά, λά, λά, ρά, λά!

Τρά, λά, ρά, λά, λά, λά, ρά, λά!

«Ό Γιάννος καὶ η Μάρω...
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΩΣ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 805)

γνώμη δητι θά γίνεται γρήγορα μεγάλος 'άστερας!.. Θά πα-
τεται λοιπὸν μαζύ μας, στὸ καινούργιο, μας φίλη, στὸ 'Βραβείο
Καλλονῆς».

«Η ἐμπιστούση τους αὐτὴ μοῦ ἔδωσε δλο τὸ θάρρος ποὺ
χρειαζόμουν για τὴν κινηταρογραφικὴ «καρριέρα» μου. «Οσ
τώρας γιά τὸ ἀποτέλεσμα, μπορεῖται νά τὸ μαντέψει πολὺ εύ-
κολα. 'Εργάστηκα μ' δλεις τὶς δυνάμεις μου κι' ὅπας ήταν φυ-
σικό, με προδεσσαν ἀμέσως στὸ φίλη που 'γύρισα μὲ τὸν Ρο-
δόλφο Βαλεντίνο.

Νά λοιπον γιατὶ πιστεύω πώς, κάθε κορ' ται ποὺ δὲν γεννή-
θηκε μόρφο καὶ ποὺ ἔχει δημάστηθε θέληση, μπορεῖ
νά πετυχήσῃ τὴ ζωὴ δητι θέρη νά δείξει δλα τὸ δοκιμαστά του.
'Εγω αὐτὸ τὸ ζέρο έκ τείρας, γιατὶ τὸ δοκιμαστά.

Μά πρεπει τὰ νά οᾶς πῶ, πῶς χρειάζεται δάκωμι καὶ λίγη τύχη.
«Αν δητι Ροδόλφος Βαλεντίνο δὲν τύχαινε νά δητι τὶς φωτογρα-
φίες μου, ποὺς ζέρει δην δην ήμουν ἀκόμη μιὰ δάσηη χορεύ-
τρια; Είχα δημια καὶ λίγη τύχη κι' έτσι μπορεῖσα νά γίνω σιγά-
σιγά δηνας ἀπὸ τοὺς γνωστούς 'άστερες» τοῦ Χόλλυουντ.»

MURNA LOU-Y